

RÚSSIA

La U. R. S. S. té certa analogia amb la Rússia Santa de Pere el Gran, aquella que l'any 1682 el jove Czar tragué de l'obscurantisme, havia restat fins aleshores una cosa ignota; el seu origen era fosc; sols es sabia que unes tribus de nòmades cimbres ocupaven les voreres del Bòsfor i els seites i després els sàrmates ocupaven la part septentrional i que a les darreries del segle III havien penetrat a les regions immenses de Rússia els normands i els esclaus.

Pere el Gran, temperament lluitador, intel·ligent, aimant de les coses del seu poble, feu conèixer al món que la sisena part del seu sòl estava sota el seu domini. El primer de la més tard maleïda dinastia dels Romanoff, que tan mala fi havien de fer, es sentia orgullós d'estendre els seus dominis, des de les terres glacial-àrtiques, fins els països semitropicals de la Crimea. Instruí els seus súbdits, els educà d'una manera occidental i els obrí camí a totes les fronteres i a tots els mars. Des d'aleshores Rússia, la Santa Rússia, fou presentada a la societat civil del món, i el gegant europeu fou a voltes temut i a voltes admirat de tots els pobles.

Veiem, doncs, que fins a l'empenta formidable de Pere Alewix, aquell gran poble, havia restat ignorat. Calgué el sol esforç d'un home per a descobrir-lo. Quina extranya semblança no té amb l'obra gegantina realitzada del plà quinquenal al del dictador dels soviets? La gran obra de Lenin havia restat fosca, enterrada en el roig mausoleu de la plaça del Kremlin, el sentimentalisme de la Revolució havia quedat com vaga ombra a la plaça roja de Moscowa, en el palau d'hivern, envollada, encara, de misterioses paradoxes rasputinians i endormiscada entre la fumerola del Potempkin, i la polsaguera dels exercits cosacs.

Però l'empenta formidable d'un home de ferro ha lograt que la revolució deixés d'ésser un impossible per a convertir-se en objectivisme real. Tota la filosofia abstracta de la revolució s'ha convertit en positivisme pur. L'obra gegant del plà quinquenal ha fet que totes les mirades del món s'adrecessin a Rússia.

Heus ací dos homes, Alewix, Stalin; dues èpoques 1682-1929, que per la seva extranya analogia la història ha ajuntat per a fer de la Santa Rússia, la U. R. S. S.

Parlem-ne un xic de la gran obra del plà quinquenal, encara que per a parlar-ne en síntesi es necessitarien varis volums, i encara ens deixariem moltes coses i molt importants com diu molt bé el cèlebre autor de «A Rússia la Revolució ara comença» en la seva visió objectiva i curosament documentada del programa dels Soviets.

Uns dels fonaments del plà quinquenal ha estat la construcció de vies ferrades. La famosa «Turksib» tan llarga com la de Barcelona a La Corunya ha estat construïda en tres anys (rècord de velocitat en tan magna obra d'enginyeria).

L'èxit del plà depèn, en gran part, de les vies de comunicació, foment

PER LA JUSTÍCIA

Em sembla que fou el Sr. Osorio i Gallardo qui ho va dir, però, fós ell o fós un altre, tant-se-val; el cas és que és veritat: «Quan en un poble la Justícia no es tal Justícia, és el mateix moll de la societat el què està podrit.»

Fer, doncs, que la Justícia sigui vertaderament Justícia, neta de trucs i de trampes, d'enganyis i de combinacions mal intencionades, ha d'ésser un dels objectius primers de la República i, quan sigui aprovat l'Estatut de la nostra autonomia, del Govern de la Generalitat.

Perquè, en aquest punt, la revolució i, per tant, la regeneració que calia, no es feta encara.

Abans de la República, el nostre poble no hi tenia gens de fe en la Justícia. Una experiència llarga i de cada dia li havia demostrat que era com un embut: segons el com, el què i el quí, molt estreta o molt ampla, sols amb un senzill canvi d'aplicació. Després de la República, el nostre poble, amb aquella explosió d'il·lusions, va creure que de llavors endavant, la Justícia seria veritat i, hem de confessar-ho: va equivocar-se un bon xic; en molts casos aquesta Justícia s'ha comportat com abans, reportant cntre la nostra gent una desil·lusió eixaladora.

I això no ha d'ésser. Els qui per les circumstàncies o per convicció i entusiasme, som en les vanguardies de la revolució triomfant, no hem de permetre que, en aquest punt, —i en aquest menys que en cap altre— els enemics d'ella puguin valdre's dels defectes que abans en

la Justícia ja existien i que perduren encara. I hem de voler més: hem de voler que sigui un fet aviat aquella reforma necessària, aquella revolució que cal, no sols en les lleis i en els procediments, sinó en les mateixes persones, les quals són les mateixes d'abans. I això hem de voler-ho, perquè és el què vol el poble, la intenció del qual en Justícia és de la màxima puresa, i perquè ho exigeix la salut i la dignitat de la República.

En un règim de vertadera democràcia i de dignitat, que és el què nosaltres volem per a la nostra República, la justícia, com a atribut, ha d'ésser norma de tot, però d'una manera especial, ha d'ésser d'una puresa immaculada la Justícia: això és, l'orgue que ha de realitzar aquella norma. I les persones encarregades de fer aquesta realització, han de tenir les intencions i les mans molt netes!

* * *

Jo penso reportar en aquestes pàgines una sèrie de casos viscuts i que encara cuejen, en els quals hom podrà veure la manca d'aquesta Justícia. A manera de pròleg, he fet les consideracions precedents. Elles ens plantegen un problema a resoldre, que té, com veu el lector, un interès capital i que està reclamant, de qui calgui, una atenció desperta.

Hem de tenir fe en que aquesta atenció ja existeix en tots aquells obligats a tenir-la i que, quan sigui l'hora oportuna, el problema serà resolt degudament; això és, radicalment, sense contemplacions: tallant

tota la part podrida. Però, mentrestant, nosaltres hem d'insistir reclamant, puix que, en aquest punt, ens estem jugant la dignitat de la República i la fe del poble en ella.

En diverses circumstàncies, en converses particulars i fins en assemblees públiques, nosaltres l'hem feta aquesta reclamació, basada en casos concrets, i hem de dir que la raó que, en resposta, se'ns donà, no ens va pas convèncer del tot.

Ens deien: «—Teniu tota la raó, però no podem, per ara, fer-hi res. En tots aquests casos segurament que ells cuidaren de cobrir-se, de salvar les apariències. Us hauran burlat, però complint tots els requisits de la llei; us hauran enganyat, però sense que pogueu demostrar-ho. Si fem, doncs, una interpel·lació a les Corts, donarem un pas en fals i ens exposem a fer el ridícol. A més, advertim una cosa molt important: nosaltres —i en això el nostre criteri és i deu ésser absolut— volem que el Poder judicial sigui del tot independent i el volem lliure, no ja sols de tota mena d'influències a ell estranyes sinó, i més encara, de les ingerències dels polítics i del Poder executiu. Compreneu tot l'alcanc d'aquesta resolució de pura doctrina democràtica? Ara bé, està clar que essent les coses tal com en aquest punt són, i si fa o no fa, com eren abans, aquesta resolució ens perjudica en molts casos, però...» I l'argumentació-resposta continuava en aquest sentit.

ALBERT SANS

Llissà de Vall, 20 d'Abril-1932

de tot progrés industrial i agrícola. Es per això que els soviets s'han ocupat d'una manera particular en la construcció de grans teixits de vies ferrades en tota la superfície del seu territori, puix hi han extensions fins de 11000 quilòmetres d'Est a Oest i 4500 de Nord a Sud, que fins avui estaven completament incomunicades. En esclatar la Revolució, la xarxa de f. c. russos era de 60000 quilòmetres en mal estat, i a la fi del plà ha d'ésser de 780.000 quilòmetres.

L'explotació de les mines de carbó, per a atendre les necessitats industrials, també ha estat formidable. Seguint la contrassenya de Molotov, han estat mecanitzades totes les conques del Donetz i del Don amb els més moderns procediments fins a tal punt que han arribat a rendir quantitats fantàstiques de mineral.

La colossal empenta del plà quinquenal ha fet coses que semblen humanament impossibles, tals com l'explotació de les mines metal·lúrgiques, essencial a la industrialització, les obres realitzades a la conca carbonera del «Kuznetz» i a l'Ural metel·lúrgic, la visió futura de l'estepa socialitzada, les grans centrals electro-tècniques, l'aprofitament de les aigües del Volga i del Dnieper, la construcció de pantans i salts per a electrificacions. Hi ha colònies industrials per a la fabricació de tractors i maquinària agrícola, on hi treballen 300.000 homes, com són, per exemple, les de Orck i Aktabink. La Zla-Turt Salkinks Misay de

Sverdlor suministra 400.000 K. V. de força motriu i 12.000 enginyers estan a les ordres del govern dels soviets cobrant bons sous, per a ajudar a realitzar l'obra formidable del plà dels cinc anys. Rússia és, ademés, la segona potència petrolera del món. Els mars subterranis de petroli sota els pics més alts d'Europa, en el Càucas, han contribuït a fortificar l'economia socialitzada del país dels soviets.

La gran explotació agrícola realitzada en les estepes de la «Georgia» per mitjà de procediments tècnics i moderns, està rendint actualment interessos fabulosos. Hi ha finques, l'extensió de les quals és de 250.000 hectàries, col·lectivitzades i explotades pel Govern. El camperol és preparat per mitjà d'escoles tècniques, on adquireix la cultura necessària per a poder tractar amb competència els problemes de la terra.

Les grans explotacions forestals i plantacions cotoneres són una de les fortes bases del pla econòmic i industrial de la dictadura roja.

Una de les coses més formidables d'aquesta revolució gegant és la cultura. El passat any 1931 el govern ha invertit en el pressupost de cultura 20.000.000.000 de pessetes; és a dir, prop de sis vegades el pressupost global espanyol. No cal dir la feina que això representa. Un país que té 76 llengües diferents i de les quals avui n'hi havia sols unes poques que estaven gramatitzades, avui ho són totes. A cada República

s'ensenya l'educació elemental amb la pròpia llengua. Això representa un treball immens, a més de la gran creació d'escoles de totes classes, instituts acadèmics, museus, biblioteques, centres tècnics especialitzats, etc., etc. No hi ha dubte que és l'obra més immensa que cap poble del món ha realitzat en matèria cultural.

Allà la vida és en comú. La llar, la nostra estimada llar no existeix. Hi han grans menjadors comuns, grans centres de reunió, biblioteques, clubs, tot és materialitzat. L'home no coneix el sentimentalisme, únicament la passió. L'Estat és

